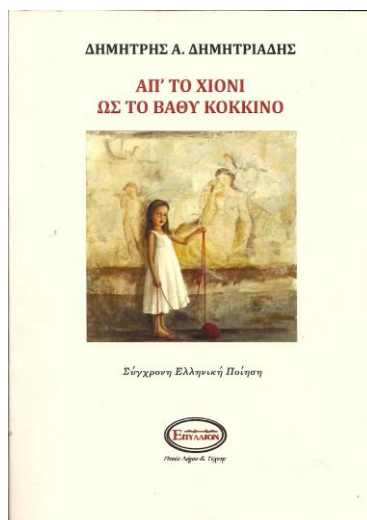

Απ' το χιόνι ως το βαθύ κόκκινο – Δημήτρης Α. Δημητριάδης

Ένα φεγγάρι μικρό περιπολεί στον ύπνο μας

Φτάνει να δεις μια χαραμάδα
μια χαρακιά στην ομίχλη
τη σπίθα στη χόβολη.

Θυμάσαι
όταν κολλούσαμε τα μάτια στο τζάμι
μες στο λευκό Γενάρη
και χιόνιζε ο νους;

Εκείνο το ρίγος
ποτάμι που κυλούσε αφανέρωτο
καθώς μπαίναμε σ' άλλους ουρανούς
περνούσαμε σε θάλασσες άλλες
ψιθυρίζοντας τρυφερά
ανοίγοντας την αγκαλιά μας στα φιλιά των ονείρων;

Θυμάσαι το κρακ από μέσα;

Τίποτα δεν τέλειωσε Λυδία
κι ας γέρνουμε
όσο γέρνει η λιανισμένη ψυχή μας
στο ξεριζωμένο χορτάρι

κι ας βαδίζουμε
κυκλωμένα αγρίμια

επί ποδός θανάτου.

Τίποτα δεν τέλειωσε
δεν μπορεί να τελειώσει

ένα μικρό παράξενο σύννεφο
στροβιλίζει στην άπνοια
κρατώντας ζωντανή τη βροχή

ένα φεγγάρι μικρό
μικρό φεγγαράκι
περιπολεί στον ύπνο μας
μην αφήνοντας τη φλόγα να σβήσει.

Έτοιμος να ζωντανέψει πάλι ο κόσμος

Εδώ
στα πόδια μου

αγριοκέρασα όσο φτάνει το μάτι
ελάφια
εξάρσεις της λεύκας
κι αλόγων ποδοβολητά

το ποτάμι που κατεβάζει κύματα καμπυλωτά
ρίγη αλλόκοτα
και αντοχές.

Έτοιμος να ζωντανέψει πάλι ο κόσμος.

Μικρή σπονδή

Ας πιούμε λοιπόν
στη μνήμη των παιδιών με το σκισμένο βλέμμα

στην υγεία των ποντοπόρων
των μεγάλων θαλασσών
και των τυφλών οριζόντων
ξιφουλκώντας στη μέση του πλεούμενου

σπονδή μικρή
για τους φωταγωγούς του έρωτα
που έλιωσαν
προσπαθώντας με χίλιους οφθαλμούς
και χίλια σκιρτήματα
να μας συνάξουν στην πόλη των ονομάτων
και των ζώντων
κοσμίζοντας τον ψίθυρο
το ουρλιαχτό
και τη μέθη

γι' αυτούς δηλαδή
που χάθηκαν στα όνειρα των άλλων
του άλλου
του όντος άλλου
καλπάζοντας μέσα σε λέξεις

και φύλαξαν θερμοπύλες
γνωρίζοντας την προδοσία του Εφιάλτη.